

CENNETE GİRENLERİN HAYIFLANACAĞI TEK ŞEY

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Hamden kesîren tayyiben mübâreken fîh, kemâ yenbeğî li celâli vechihî ve lî azîmi sultânih. Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ ve senedinâ ve tâcü rûûsinâ ve tabîbü kulûbinâ Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi ihsânin ecmaîn.

Emmâ ba'd.

Fe-kâle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

لَيْسَ يَتَحَسَّرُ أَهْلُ الْجَنَّةِ عَلَى شَيْءٍ إِلَّا عَلَى سَاعَةٍ

مَرَّتْ بِهِمْ لَمْ يَذْكُرُوا اللَّهَ فِيهَا

Leyse yetehasserü ehlü'l-cenneti alâ şey'in illâ alâ sâatin merret bihim lem yezkürü'llâhe fîhâ.

a. Cennet Giren Mümin Sadece Bir Şeye Hayıflanacak

Bu hadîs-i şerîfi Muaz *radiyallahü anh*'ten, İbn Şahin, Tebarânî, İbn Sinnî ve Hâkim zikretmişler. et-Tergîb'de var.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Leyse yetehasserü ehlü'l-cenneti alâ şey'in. “Cenneti kazanıp cennete giren bir mü'min; orada üzüntü, sıkıntı, dert, bela görmez.”

Her şey güzel; gam keder de yok, hüznün de yok, bir şeyleri hatırlayıp üzölmek de yok. Her şey hoş, her şey güzel fakat bir şeye tahassür edecekler. Tahassür etmek; “hasret çekmek, geçmiş, kaçmış bir fırsatı düşünüp hayıflanmak” demek.

“Cennet ehli hiçbir şeye hayıflanmayacaklar sadece bir şeye hayıflanacaklar.”

İllâ alâ sâatin merret bihim lem yezkürü'llâhe fîhâ. “Allah'ı anmadıkları saate, Allah'ı anmadan geçirmiş ve harcamış oldukları vakte hayıflanacaklar.”

Dünyadayken Allah'ı anmadan geçirmiş oldukları zamana üzülecekler. Üzülmek değil de hayıflanacaklar:

“Hay Allah! Büyük fırsat kaçmış. Keşke o zaman da Allah'ı zikretseymişiz.” diyecekler.

Zikrullah bu kadar kıymetli, bu kadar önemli ve cennete girmiş olan insanlar bile az zikir yaptıkları için hayıflanacaklar. Zikirsiz geçirmiş oldukları zamanlardan dolayı hayıflanma olacak:

“Hay Allah! Keşke o zamanı da zikirle geçirseymişiz.” diyecekler.

Neden?

Çünkü zikredenlere çok büyük mükâfâtlar var, çok büyük sevaplar var, çok yüksek dereceler var.

Onun için insan, mümkün olduğu kadar fırsatı değerlendirmeli, vaktini zikirsiz geçirmemeye çalışmalı.

Nasıl olur bu?

Biz kardeşlerimize öğretiyoruz. İnsan dilini dudağını kıpırdatmadan, sessiz olarak, ağzı kapalı, kalbinden “Allah” diyebilir.

Buna nasıl alışır?

Yalnız oturduğu bir yerde, uygun bir yerde eline tesbihi alır. Yüksek sesle “Allah, Allah, Allah, Allah” derken ağzını birden kapatır, içinden devam eder. O ilk başlayışta yüksek sesle “Allah Allah” dediği için ağzını kapattığı zaman sessizce “Allah” demesini devam ettirmesi kolay olur. Kolaylaştırır ve içinden bir müddet der.

Acemi, yeni başlayan insan bir müddet sonra zorlanmaya başlar, yavaşlamaya başlar. İlk aldığı hızla biraz gidiyor da, âzâlarının alışkanlığından biraz gidiyor da, biraz geçince zorlanmaya başlar. O zaman tekrar yüksek sese geçersiniz. Allah, Allah, Allah, Allah, Allah, Allah...

Yine ağzınızı kapatırsınız, yine o hızla biraz daha gider. Böyle böyle içinizi, kalbinizi, gönlünüzü alıştırsınız, sessizce “Allah” dersiniz.

Dışarıdan kimse anlamaz, içinden “Allah” diyor, “Allah” dedikçe de tabi çok büyük sevaplar kazanıyor. Hem de içinden “Allah” demenin çok büyük mükâfâtları var, evvelki derslerde söylemiştim. Buna alıştıktan, bunu

öğrendikten sonra o zaman her yerde zikir yapmak çok daha kolay olur.

Evet, dilini dudağını kıpırdatarak da zikir yapabilir ama trende veyahut otobüste veyahut çarşıda dilini dudağını kıpırdattığı zaman herkes; “Bu adama ne oluyor ya?” derler. Bakarlar; “Dili dudağı sürekli kıpırdıyor!” derler.

“Desinler, bana ne? Ben sevap kazanacağım!” diyebilir, insan. Ama bir de ibadetin gizlisi makbul. “Belli olmasın, kimse bilmesin, riya ve gösteriş olmasın.” diye gizli yapmak iyi.

Mesela ekmekçi pastacı dükkânı var, tezgâhta oturuyor, müşteri bekliyor; yapacak bir şey yok. O esnada kalbi “Allah, Allah, Allah, Allah” diye veya “Lâ ilâhe illallah, Lâ ilâhe illallah” diye veya “Sübhanallah, Sübhanallah” veya “Elhamdülillah” veya “Allahu ekber” diyerek güzel, sevaplı zikirlerden birisine devam eder.

Müşteri geldiği zaman; “günaydın, merhaba, al, ver” konuşursun. Ondan sonra gidince yine devam edersin. Böyle bu şekilde, yolda giderken kalbinden “Allah Allah” der-

sin. Vasıtaya bindin, geliyorsun, arabayı kullanıyorsun, kalbinden “Allah Allah” dersin. Her zaman böyle dersek, “Cennette hayıflanmak olmasın.” diye böylece tedbir almış oluruz.

Cennete girenlerin bile sevapları çok olduğundan; “Keşke daha çok şükretseymişiz. O saatlerde başka şeyle meşgul olmasaymışız.” dememek için siz o pişmanlığa, o tahassüre, o hayıflanmaya düşmemek için zikrinizi güzel yapın.

b. İslam'da Uzun Süre Yaşamış Bir Mümin'den Hiçbir Kimse Hayırlı Olamaz

İkinci hadîs-i şerîf:

لَيْسَ أَحَدٌ أَفْضَلَ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ مُؤْمِنٍ يُعَمَّرُ فِي
الْإِسْلَامِ، لِتَكْبِيرِهِ وَتَحْمِيدِهِ وَتَسْبِيحِهِ وَتَهْلِيلِهِ

Leyse ehadün efdalü inda'llâhi azze ve celle min mü'minin yuammerü fi'l-İslâmi li tekbîrihî ve tahmîdihî ve tesbîhihî ve teh-lîlih.

Bu da konuyla ilgili bir hadis olduğundan -onu görmüştüm- aradım ama karşımdaymış. Hanbelî mezhebinin kurucusu olan Ahmed İbn

Hanbel hazretleri çok büyük bir hadis alimidir. Çok muazzam bir hadis kitabı yazmıştır. *Müsned-i Ahmed İbni Hanbel* derler, çok kıymetli bir kitaptır. Ve hadîs-i şerîfleri çok titizlikle seçmiştir, çok takvâ ehli bir insandır. Böyle mübarek büyüklerimizin Allah şefaatine erdirsin. O rivayet etmiş. Abd İbn Hümeym rivayet etmiş, Talha *radıyallahu anh'*ten rivayet etmişler.

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* bu ikinci hadîs-i şerîfte diyor ki;

Leyse ehadün efdale inda'llâhi azze ve celle. "Son derece izzetli ve celalli, çok azîz ve çok celîl olan Allah'ın yanında hiçbir kimse daha üstün olamaz." *Min mü'minin.* "Mü'minden."

Hiçbir kimse mü'minden daha üstün olamaz.

Ama nasıl mü'min?

Min mü'minin yuammeri fi'l-İslâm. "İslâm'da uzun ömürle yaşamış."

Müslüman; İslâm'ını yaşıyor, İslâm'ı uygulayarak yaşamış. Allah'ın indinde bundan daha faziletli, bundan daha üstün bir kimse

olamaz. Azîz ve celîl olan Allah'ın indinde İslâm'ı uygulayarak uzun ömürle yaşamış olan bir mü'minden daha kıymetlisi yoktur.

Neden?

c. Tekbirinden, Tahmidinden Dolayı

Sebebi önemli. Bu, demin okuduğumuz hadîs-i şerîfle bağlantılı. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Li tekbîrihî ve tahmîdihî ve tesbîhihî ve tehlîlihî.

Dört kelime söylüyor. Bunları açıklayalım.

Li tekbîrihi. “Tekbirinden dolayı...”

Tekbir ne demek?

Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu ekber demek...

Mânası ne?

“Allah en büyüktür, en büyüktür, en büyüktür...”

O'ndan daha büyük yoktur, hiçbir şeyle mukayese edilmeyecek kadar büyüktür. Sonsuz derecede büyüktür. Son derecede değil,

sonsuz derecede büyüktür. Tekbir bu; Allahu ekber. Bunu söyledikçe insan çok sevaplar kazanır.

Onun için bayramlarda tekbir getiriyoruz, hacda tekbir getiriyoruz. Çeşitli güzel vesilelerle bu sevaplı sözü tekrar ediyoruz. Tekbir, "Allahu ekber" demek.

Ve tahmîdihî. "Bir de elhamdülillah demesi."

Elhamdülillah, elhamdülillah elhamdülillah...

Elhamdülillah demek ne demek?

"Tüm övgüler Allah'ındır." demek. Bütün övgüler, medihler, hamdler Allah'ındır.

Neden hepsi Allah'ın?

Çünkü sen neyi översen öv, neyi beğenirsen beğen, neyi seversen sev, neye hayran olursan ol, O'nu övüyorsun değil mi? Onu Allah yaratmadı mı? Allah yarattı.

Gülü çok seviyorsun; "Şu güle bak, aşılı gül bahçede, ne kadar iri, ne kadar katmerli. Yapraklarına bak, kadife gibi. Ne kadar hoş

görünüşlü, renkli. Aman kokusuna bak, ne kadar güzel kokuyor...”

Tamam gülü methediyorsun ama gülü kim yarattı?

Allah!

Demek ki bütün hamd Allah’ındır. Yeri göğü, ins ü cinni, melekleri felekleri, ağaçları yaprakları, böcekleri çiçekleri, her şeyi yaratan Allah, her güzelliği yaratan Allah. Onun için her övgü Allah’ındır. Bütün hamdler O’nadır. Neyimiz varsa O’ndandır.

Bizim de hayatımız O’ndan. Elimize çekici alıp kendimizi biz kendimiz mi yaptık? Bizim bir şeyden haberimizden yoktu; yaratılmışız, gelmişiz. Geldiğimiz zamanı bile hatırlayamıyoruz, büyüdüğümüz günleri bile hatırlayamıyoruz, âzâlarımız biraz biraz geliştikçe hatırlıyoruz.

Cenâb-ı Hak bizi nasıl yaratmış? Bize ne suret vermiş, ne kabiliyetler vermiş? Vücudumuz etten ne kadar meziyetli? Bu etten oluyor. Bir hücreden değil mi? İki hücre birleşiyor. İlhak edilmiş iki hücre oluyor. Bir hücre et hücresi değil mi? Bu et hücresi büyüyor da

bu kemikler nereden oluyor? Kemik sert, et yumuşak...

Bu kemikler nereden oluyor, bu tırnaklar nereden oluyor?

Oradan oluyor. Hepsi o bir hücreden çıkıyor, dışarıdan başka bir yerden gelmiyor. Dışarıdan başka malzeme, oraya ilave monte vidalama sökme; öyle bir şey yok! Hepsi içerde oluyor. Cenâb-ı Hak kudretiyle yapıyor. Hayvanlarda sert tırnak var, boynuz var, balıklarda kılçık var. Kılıç balığının burnu ne kadar uzun, hart diye sokuyor, düşmanının üstüne saldırıyor. Sonra kıllar var. Allah Allah! Sonra bunların hepsi yerli yerinde yerleşmiş, güzel yere yerleşmiş:

Gözün etrafına kıllar yerleşmiş, faydalı. Gözü süzüyor, ışıkları süzüyor, koruyor. Gözün üstüne kıllar yerleşmiş; çok faydalı, çok güzel, çok yerli yerinde. *Tebâreka'llâhu ah-senü'l-hâlıkîn...* Çünkü yukarıdan gelen akıntıları göze uğrattırmıyor. Dikkat ederseniz kaşların kenarları biraz aşağıya doğrudur. Yukarıdan akıntı gelecek, yanlardan, şakaklarından ter damlıyor. Tabi damlar. Çünkü "Gözün üstüne gitmesin." diye Allah oraya set koy-

muş. Bunlar yerli yerinde. Cenâb-ı Hak her şeyi güzel yaratmış.

Binâenaleyh her övgü Allah'ındır. Çünkü bu kâinatı biz hazır bulduk, biz de kendimizi yaratılmış olarak bulduk. Bizi yaratan ve bu kâinata bu düzeni veren çok güzel düzen vermiş. Her şeyi hesaplayabiliyoruz.

Yarın güneşin ne zaman doğacağını ben size söyleyeyim. Hem de şaşılacak bir şey. Mesela ayın ne zaman doğduğunu ne zaman battığını da ben size söyleyeyim. Yıldızların da söyleyeyim.

Nereden?

Çünkü her şey hesaplı gidiyor. Kargaşa yok, çarpışma yok, çatışma yok.

Sonra Cenâb-ı Hak şu yeryüzünü insanların yaşayabilmesi için o kadar güzel şartlarla donatmış ki başka yıldızlarda bu şartları koymadığı için bakıyorsun yaşama imkânları yok. Mesela ay yakınımızda ancak onda o imkânlar yok ama dünyada var. Dünyayı, güneşin etrafında döndürmüştü. Güneşe, "Dünyayı ısıtsın." diye hararet vermiş. Ama öyle bir mesafeye koymuş ki kavurmuyor. Ne kavuruyor ne don-

duruyor. Bir çıkıyor, bir geliyor. O çıkıp gelmiyor da Allah dünyayı güneş etrafında döndürdüğü için biz güneşi bir görüyoruz bir görmüyoruz. Tamamen kavrulmuyoruz. Yoksa yirmi dört saat güneş olsaydı ekvator da hiç bitki filan yetişmezdi.

Dönmeyen gök cisimleri yok mu?

Var. İşte ay; dönmez. Ayın kendi eksenini etrafında dönüşü yoktur.

Onun için astronotlar ayın belli bir yerine gitmişlerdir. Tam hududa... Çünkü bir tarafı son derece sıcaktır, öbür tarafı da çok eksi derecelerde soğuktur. Ne orada rahat ederler ne burada rahat ederler, arada uygun bir yere gidiyorlar. O dönmüyor. Dünya da dönmeseydi bizim hayatımız yoktu.

Sonra Allahu Teâlâ hazretleri, dünyayı güneşin etrafında döndürürken yörüngesini dik bir ekseninde döndürmemiştir. Ekseni biraz meyilli yapmıştır. Mühendislerin akılları duracak kadar ince bir hesapla ekseni eğri yapmıştır. Eksenin eğimli olmasından dolayı ısı ve ışık dağılımı daha iyi oluyor ve daha da bir çeşitlenme ve daha rahat bir iklim olmuş.

d. Su Diye Bir Madde Yaratmış

Sonra “su” diye bir madde yaratmış. “Su” diye öyle güzel bir madde yaratmış ki üç halde bulunuyor. Zaten birçok maddeler böyledir. Soğuk olduğu zaman donuyor, katı halde bulunuyor, buz... Çok ısındığı zaman buhar halinde bulunuyor; orta halde olduğu zaman cıvık halde bulunuyor. Bu suyun öyle özellikleri var ki hangi tarafına baksan her taşın altından mücevher çıkar. Her işin arkasından büyük bir hikmet çıkar. Suyun katısı, buz, sudan hafiftir. Halbuki fizik maddelerinden hiçbirisinde o maddenin katısı sıvısından hafif değildir, ağırdır, dibe gider.

Bir büyük demiri, mesela levyeyi erimiş demirin içine atsan o dibine gider. Sıvısından daha ağırdır, dibe gider. Bütün maddeler böyledir. Sıvı hâli katısından daha ağırdır, dibe gider ama su istisnai. Suyun katı hâli olan buz daha hafiftir.

Ne kadar hikmetli, ne kadar önemli biliyor musunuz? Böyle olduğu için suda hayat korunuyor. Ne kadar hikmetli olduğunu anlamak için aksini düşünelim. Eğer buz da öteki maddeler gibi sıvı hâlinden, sudan ağır olsay-

dı, mesela kışın hava soğuk olduğu zaman denizin üstündeki kısım buz tutunca ağır olduğundan ne olacaktı? Aşağıya gidecekti, aşağıya gidecekti, aşağıya gidecekti... On bin metre derinliğindeki okyanuslar ta dibine kadar buz tutacaktı. Sen artık o on bin metre derinlikteki buzdu erit bakalım.

Froniusla mı eriteceksin atom bombasıyla mı? Eritemezsin! On bin metre kalınlığındaki buz, içinde de mahlûkatlar sıkıştı. Tamam, bir kış mevsiminde bütün hayat dururdu.

Cenâb-ı Hak suyun katı hâli olan buzdu hafif yapıyor, üst tarafta duruyor. Alt taraf daha sıcak. Üstü yorgan gibi örtüyor, aşağıda balıklar yaşıyor. Eskimolar testere ile kesiyorlar, buzun bir deliğini açıyorlar, oradan balığı yakalıyorlar. Balık aşağıda canlı.

Neden?

Su yorgan gibi örtülmüş, sıcak, soğumuyor...

Hâsılı Cenâb-ı Hakk'ı ne kadar övsek, ne kadar methetsek, O'na ne kadar hamd etsek az. Her şeyi methetmemiz lazım! Ömrümüz

medihle geçer ama methedilecek şeyleri bitiremeyiz. “Elhamdülillah” demek çok sevap. İnsan kendisine verilen nimetlere şuurla, anlayarak, bilerek “Elhamdülillah” demeli.

Bak Elhamdülillah bize akıl vermiş. Ya akıl vermeseydi, ne yapacaktın? Boyun posun yerli yerinde olsaydı da aklın olmasaydı ne olacaktı? Tımarhaneye götürürlerdi, hiçbir işe almazlardı, hiçbir işe yaramazdın; aklın yok!

Aklın olsaydı da bu kolun bacağı çalışmasaydı ne yapacaktın? Gözün görmeseydi ne yapacaktın, kulağın duymasaydı ne yapacaktın? Hepsi türlü türlü nimetler...

Onun için bir mü'minin “elhamdülillah” demesi de çok sevap, “Allahu ekber” demesi de çok sevap.

e. **Ve Tesbihinden Dolayı**

Ve tesbîhihî.

“Tesbih” ne demek?

“Sübhanallah, Sübhanallah, Sübhanallah, Sübhanallah” demek...

O ne demek, Türkçe anlamı ne?

“Yâ Rabbi! Her şey noksansız, hiç kusursuz, her şey tam mükemmel” demek.

“Sübhanallah” demek; “Yâ Rabbi! Senin her şeyin tam, mükemmel, hiç eksiği kusuru yok.” demek.

Acemi bir insan bir iş yapar. Ustasına götürür gösterir; “Evladım, olmamış, parçayı ziyan etmişsin, git yeniden yap.” der. Güzel yapamayınca beğenmez. Biz bazı şeyleri beğenmeyiz, yapılan şeyleri kusurlu görürüz. Bakarız; “Bu böyle olmamış. Şöyle olsaydı daha iyi olurdu.” deriz.

Ama Cenâb-ı Hakk’ın her şeyi, her şeyi, her şeyi son derece yerli yerinde, hikmetli ve güzel! Yerli yerinde olduğundan “Sübhanallah” demek; “yâ Rabbi! Şaşıyorum, hayran kalıyorum, her şeyin ne kadar güzel!” demek. “Ne kadar tam, ne kadar mükemmel!” demek. “Sübhanallah” demek de çok kıymetli, o da çok sevaplı, sevabı yerleri gökleri doldurur.

f. **Ve Tehlilinden Dolayı**

Ve sonuncusu:

Ve tehlîlihî.

“Tehlil” ne demek?

Tehlil de; “Lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah, lâ ilâhe illallah” demek. Bu da çok sevap. Çünkü maalesef dünya dolu su insan, milyarlarca insan, doğru düşünemiyor da olmadık abuk sabuk şeylere tapınıyorlar. Ne kadar komik bir şey ki adam bir taşı beğeniyor, alıyor, atölyesine getiriyor, ondan heykel yapıyor. Cansız taş!

Paldır küldür dağdan yuvarlayarak getirdiği, kamyonu yüklediği taşı, heykel hâline getiriyor. Yontuyor, bir yere dikeyiyor; ondan sonra geçiyorlar karşısına tapıyorlar.

Hiç aklınız yok mu sizin? Bu, dağda taş değil miydi? Heykeltraş geldi, bunun sağını solunu oydu, bir şekil verdi. Bunun nesi var? Ona tapıyorlar! Bazı hayvanlara tapıyorlar, hâlen tapıyorlar...

Bakın mesela Japonların teknik bilgilerini takdir ediyoruz, çalışkanlıklarını takdir ediyoruz. Japonların genel inancı; imparatorları güneşin oğluymuş, tanrının oğluymuş! Tapınıyorlar... İmparatorları kutsal, imparatora tapınıyorlar; öldüğünü de görüyorlar.

Sonra Güneş orada yakıcı, bu burada niye yakmıyor! Nasıl olur? Acayip mantıklar. Yirmi birinci yüzyıla geldik, yirminci yüzyıl da kapandı artık. Yirminci asır da gitti. O kadar ilim, bu kadar üniversite; yine adamlar aynı şeye devam ediyorlar.

Yanlışta nasıl devam ediyorlar?

“Bu bizim örfümüzdür, töremizdir.” diyorlar.

Peki, yeri göğü yaratan Allahu Teâlâ hazretleri gazap etmez mi?

Eder!

Kendisi yaratmış, kendisi rızık veriyor, yaşatıyor; başkasına tapılıyor. Korkunç gazap eder, korkunç ceza verir! Oyuncak değil!

“Gazabı görmüyoruz. İşte onlar Japonya’da yaşıyor, biz de İsveç’te yaşıyoruz. Ama burada yetmiş seksen yıl yaşıyor!”

Bunun bir de öbür tarafı var, devamı var, âhiret var! Zaten İslâm’ın en çok vurguladığı şey âhiret. Aman âhirete dikkat edin!

Ve’l-yevmi’l-âhiri. Ve’l-ba’sü ba’de’l-mevtü hakkun.

En mühim olan şey bu! Âhîret inancı olmasa insanlar çok kötü şeyler yapar. Âhîret inancı var, hesap inancı var ve âhîret var da peygamberler insanlara gelmiş bildirmiş de, doğruyu öğretmişler de doğru yolda gidenler çıkıyor. Hiç olmazsa dünya üzerinde sapıklar ile bir dengelenme oluyor.

Demek ki Allah indinde, pek azîz ve pek celîl olan Allah nazarında uzun ömürle İslâm'ı kabul etmiş olarak, uygulayarak yaşayan bir mü'minden daha kıymetli hiç kimse yoktur, daha faziletli hiç kimse yoktur.

Neden?

Çünkü bu uzun ömründe, bu müslümanlık tekbir getirir “Allahu ekber” der, “el-hamdülüllah” der, “Sübhanallah” der, “Lâ ilâhe illallah” der, sevap kazanır kazanır... Uzun ömründe sevap kazanır, öyle gider.

Bunların ne kadar sevaplı olduğunu bilin!

Peygamber Efendimiz'in zamanında aynı kableden iki kişi müslüman oldu. Birisi harpte şehit oldu. Ötekisi de bir sene kadar daha yaşadı. Ondan sonra vefat etti. Aşere-i mübeşşereden bir mübarek zât bunları rüyada

gördü. Baktı ki daha sonra vefat eden, cennette daha yüksek derecede. Rüyasını Peygamber Efendimiz'e anlattı. Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Tabi o bir sene daha uzun yaşadı, o arada ibadet, taat, hayır hasenât yaptı.”

Şehidi bile geçiyor. Bir senede insan ibadet ve taatiyle, zikriyle, tesbihiyle şehitten bile öteye gidiyor aziz ve muhterem kardeşlerim.

Onun için gafleti bırakalım, şu kafalarımızı değiştirelim, yeniden fikirlerimizi süzelim, yanlışlarımızı atalım. Doğru olan şeyi bulalım, doğru olan işi yapalım. Doğruyu bulalım, Allah'a güzel kulluk edelim, hayatımızda güzel işler yapalım. Sonunda pişman olunacak hatalar işleyip işleyip işleyip de kimse Firavun gibi pişman olmasın!

Firavun'un ölümünü biliyorsunuz. Öleceği sırada, tam boğulacağı sırada; “Benî İsrail'in inandığı Allah'a ben de inandım, Lâ ilâhe illallah” dedi.

İnsanın bazen dünyada yaşamaya ümidi kalmaz; buna “yeis hâli” derler. Hayattan

yeise düşmüş, ümitsizliğe düşmüş, yaşaması mümkün değil. Doktorlar da; “Tamam, bu biraz sonra ölecek.” diyorlar. Herkes başucuna toplanıyor. İşte o zaman herkes vicdanlı düşünür. O zaman aklı başına gelir, gözünden perdeler açılır, gerçekleri görür ve imana gelmeye çalışır. Ama ömrünü Allah’ın rızasına uygun geçirmedeği için o ölümün telaşı içinde, ıstırapları, çalkantıları, zorlukları içinde Cenâb-ı Hak onun aklını başına toplamasına fırsat vermez. Öyle yaşadığı gibi kâfirce gider. Firavun gibi yaşar, Firavun gibi kâfirce gider.

Onun için insan son pişmanlığa düşmeden, aklı başındayken, doğru düşünebiliyorken doğru işleri yapmalı. Eğri işleri tasfiye etmeli, düzenlemeli, kendisine çeki düzen vermeli, tehlikeden korunmalı.

Devleti düşünüyoruz, devletin vergisini düşünüyoruz, müfettişini düşünüyoruz da ona göre hareketlerimizi ayarlamıyor muyuz?

“Her yerde kanunlara göre uygun hareket edelim de aman ceza yemeyelim, arabayı sürerken yanlış yere sürmeyelim, kırmızı ışıklarda geçmeyelim.” demiyor muyuz?

Diyoruz. Dünya işlerinde kurallara uymadığımız zaman ceza geldiğini görünce tedbir alıyoruz. Dünya işlerinde bu tedbirleri alan insan, âhiret meselesinde çok çok daha fazla önemli olarak tedbir almalı ve âhiretini kurtaracak yolu bulmalı!

Bulamıyor. Yazıklar olsun onun kafasına, yazıklar olsun onun tahsiline, yazıklar olsun onun diplomasına, yazıklar olsun onun malına mülküne parasına, yazıklar olsun onun mevkiine makamına...

Ne olacak? Firavun hükümdar oldu da ne oldu? Nemrut hükümdar oldu da ne oldu?

Bırakalım onları; eski tarihlerde yaşamışlar... İran şahı hükümdar oldu ne oldu? Enver Sedat mıydı devlet başkanı oldu da ne oldu? Öyle veya böyle hepsi bir gün gidecek.

Mühim olan âhirete iyi bir kul olarak gitmek. Maalesef insanlar buna inanamıyorlar, bu gerçeği kavrayamıyorlar, buna göre hayatlarını düzenleyemiyorlar. Siz o hataya düşmeyin, biz bu hataya düşmeyelim. Biz kendimize çekidüzen verip Rabbimiz'in rızasına uygun yaşam düzenini kuralım.

Ve üçüncü hadîs-i şerîfi okuyup bu dersi burada kapatacağım. Çünkü çizdiğimiz sınıra göre vakit geldi.

لَيْسَ إِيمَانُ مَنْ رَأَى بِعَجَبٍ، وَلَكِنَّ الْعَجَبَ كُلَّ
الْعَجَبِ لِقَوْمٍ رَأَوْا أَوْرَاقًا فِيهَا سَوَادٌ، فَأَمَنُوا بِهِ
أَوَّلَهُ وَآخِرَهُ

*Leyse îmânü men reânî bi acebin
velâkinne'l-acebe külle'l-acebi li kavmin
raev evrâkan fîhâ sevadün fe-âmenû bihî
evvelehû ve âhirehû.*

g. Beni Gören İnsanın Müslüman Olması Şaşılacak Bir Şey Değil, Asıl Şaşılacak Olan

Bu hadîs-i şerîfi Enes *radıyallahü anh'*ten Ebû Şeyh rivayet etmiş. Peygamber Efendimiz diyor ki;

“Beni gören -bir sahabenin- benim devrimdeki benimle beraber yaşayan bir insanın müslüman olması şaşılacak bir şey değildir.”

Peygamber Efendimiz’i görmüş, mucizeleri görüyor, Kur’ân-ı Kerîm’in âyetleri iniyor, her gün olağanüstü olaylar, ibretli hikmetli olarak gözünün önünde cereyan ediyor. Tabi

inanacak. Peygamber'in asrında, Peygamber'in mübarek yüzünü görüyor, mübarek sesini duyuyor. Elbette ona inanacak, şaşılacak bir durum yok. Onun imanı tabîî, doğal. Peygamber Efendimiz'i gördükten sonra elbette inanacak!

Peygamber Efendimiz'i gören derdi ki;

Resûlullah'ı ilk defa gören, Resûlullah'ın heybetinden asaletinden vakarından titrerdi. İlk gördüğü zaman onun heybetinin tesiri altında afallardı. Çok büyük bir saygı içine düşerdi, ne yapacağını şaşırırdı. Peygamber Efendimiz'in böyle bir görünüşü vardı.

Ama günler geçip de yanında durdukça, sözlerini duydukça, arkasında namaz kıldıkça, beraber günleri geçirmekle olayları beraber yaşamakla bilgisi geliştikçe, Peygamber Efendimiz'i daha iyi tanıdıkça, *ahabbehû*, "Ona âşık olurdu."

Her şeyine âşık olurdu; yüzüne âşık olurdu, sözüne âşık olurdu, işine âşık olurdu, cömertliğine âşık olurdu, adaletine âşık olurdu.

Ve yekûlü naitihû.

“Resûlullah nasıldı?” diye soran kimseye, onu görmeyene -anlatan kimse- derdi ki;

Lem erâ kavlehû ve la ba'dehû mislehû.

“Ne onu tanımadan önce, ne de onu tanıdıktan sonra Resûlullah gibisini asla görmedim. Onun gibisini görmedim. O bir tane, o eşsiz, o emsalsiz” diye, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'e âşık olurdu. Böyle mübarek bir Peygamber'i görünce ona inanmak tabî.

Yahudi alimlerinden Abdullah b. Selâm, Medine'de hahamdı.

“Medine'ye peygamber olduğunu söyleyen birisi geldi.” dediler .

O da;

“Gideyim, bir göreyim.” dedi.

Alim ya, dinden de bayağı bilgisi var. Tevrat'ı biliyor, Peygamberlik nedir biliyor. Peygamber Efendimiz'in toplantısının olduğu yere gitmiş. Kendisi rivayet ediyor, kendisi anlatıyor.

Fe iza. “İçeri bir girdim ki” diyor, “Toplantının olduğu mekâna bir gittim, bir de baktım ki.”

Fe iza, oradaki fe'ye *facia* denir. "Bir de ne göreyim, birden bire" demek.

Fe izâ vechühû leyse bi-vechihî. "Bir de ne göreyim yüzü pırıl pırıl. Hiç bu insan yalan söyler mi? Yalandan "Ben peygamberim." der mi? Öyle bir insan değil. Yüzü hiç yalan söyleyecek bir insan yüzü değil." diyor.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in henüz daha iman etmemiş bir insan üzerindeki izlenimi, etkisi dahi böyleydi.

Tabi inananlar âşık olurlardı, âşık olanlar o kadar severlerdi ki *fidâke ebî ve ümmi yâ Resûlallah*, "Annem babam sana feda olsun, ey Allah'ın Resulü!" derlerdi.

Babanın birisi bana dedi ki; "Niye *fidake ebî ve ve ümmî* diyorlar? *Fidâke rûhî* dese ya, 'Benim canım sana kurban olsun.' dese ya, niye anasını babasını kurban ediyor, dedi."

Baba olarak düşündüm, duygusunu anladım. "Benim oğlan niye beni kurban ediyor? Kendisini kurban etse ya!" diyor.

Ama şu sebepten:

Bir insan babası için canını verir. Birisi babasına saldırırsa korumak için ne yapar? Ne kadar azılı, ne kadar güçlü bir şey de olsa annesine saldırırsa ne yapar? Silahlı azgın bir haydut annesine saldırdı ne yapar?

Tereddüt etmeden savunmaya geçer, annesini babasını korumaya çalışır. İslâm ahlâkında, Ortadoğu ahlâkında, -biz mü'miniz, biz böyle insanlarız- bizim ahlâkımızda anne baba canından da kıymetli olduğundan "Canımı veririm." demek az bir şey oluyor da "Anamı babamı bile kurban ederim." deniliyor. Ondandır... Yoksa tabii başkasının sırtından geçim olmaz. Yapacaksa herkes kendi hayrını kendisi yapar. Ama o duygudan dolayı; "Anam babam sana feda olsun!" deniliyor aziz ve muhterem kardeşlerim.

"Birisinin beni doğrudan doğruya görünce iman etmesinde şaşılacak bir şey yok." diyor.

Velakinne'l-acebe külle'l-aceb. "Fakat asıl şaşılacak, tam mânasıyla hayret edilecek, çok hayret edilecek şey şudur ki." *Li kavmin.* "Şu insanlara hayret edilir ki." *Reev evrâkan.* "Bir takım kâğıtlar görmüşler, varakalar sayfalar görmüşler." *Fîhâ sevâdün.* "İçinde kara-

lanmış yazılar var, onları okuyorlar.” Ve *âmenû bihî*. “Ve inanıyorlar.”

Neyi kastediyor?

İçinde bir takım yazılar var... Kur’ân-ı Kerîm... Resûlullah’tan sonra, sonradan gelen insanlar Kur’ân-ı Kerîm’i gördüler, Resûlullah’ı göremediler. Kâğıtlar gördüler, üstünde yazılar gördüler, okudular.

Fe-âmenû bihî. “Kur’ân’a inandılar ve Resûlullah’a inandılar.” *Evvelehû ve âhirehû*. “Kur’an’ın evvelinden âhirine kadar her şeye inandılar.”

İşte bunların imanına hayran kalınır. Asıl hayret edilecek, hayran kalınacak bu! Resûlullah’ın yanındaki bir insanın inanması doğal. Tabii inanacak! Ama ondan sonraki bir insanın inanması alkışlanacak bir şey, çok hayran kalınacak bir şey! Çünkü aklıyla iman ediyor. Okuyor, iman ediyor.

İsveçli birisi geldi, çok hoşuma gitti. Sakin, edepli edepli geldi. “Hasan” adını almış. “Hans” iken “Hasan” yaptık, “Hasan olsun.” dedik, birbirine benziyor da... Müslüman olmuş.

“Ne sebeple müslüman oldun?” dedim.

“Kur’ân-ı Kerîm’i okudum, başka bir seçenek olmadığını anladım, müslüman oldum.” dedi.

Kur’ân-ı Kerîm’i, Allah’ın kelamını okudu. “Başka seçenek yok, başka çare yok, başka yol yok. Tek yol İslâm! Müslüman oldum.” dedi.

“Peki” dedim, “Sen müslüman olunca annen baban ne yaptılar?”

“Sen müslüman olunca acaba onlar da mı müslüman oldu? Onlara da tesiri oldu mu?” demek istedim.

“Benim müslüman olmam, evde bomba patlaması gibi oldu.” dedi. “Bomba patlamış gibi oldu.” dedi. Çok kızdılar, çok muhalefet ettiler ama başka yol yok! Hayatı değişti. İşte iman bu!

Sahabe-i kirâm da böyle oldu. Kur’an’ı gördüler. Sahabe-i kirâm, ondan sonraki mübarek insanlar, bizim asrımız, belki bizden sonraki asırlar da gerçekleri görüp akıl yoluyla inandılar.

Amerikalı meşhur bir profesör var. Neden müslüman olduğunu okudum. Almanya'ya ziyarete geldiği zaman "Amerika'ya döndüğüm zaman okurum." diye, bir sürü kitap almış. Yaz tatilinde Almanya'ya gelmiş, "Okurum." diye, kütüphaneden kitaplar almış. Kütüphaneden seçtiği kitaplar arasında bir de Kur'an tercemesi varmış.

"Şu kitap nasılmış? Onu da okurum." diye onu da almış. Koymuş, paketletmiş, Amerika'ya gitmiş. Amerika'ya gittikten sonra kitapları karıştırmış karıştırmış, birisi Kur'ân-ı Kerîm. "Bu da nasıl kitapmış?" derken, okumaya başlamış. Okumuş, okumuş... Daha çok sarmış, daha çok merakını çekmiş, okumuş okumuş ve müslüman olmuş.

Kur'ân-ı Kerîm öyle. Allah'ın kelamının öyle etkisi var. Kendisine sarılanı kurtarır. Kur'ân-ı Kerîm'in iki özelliği var. Edeple kendisine sarılanı imana getirir, cennete götürür. Saygısızları da cehenneme sevk eder. Saygısı olmazsa alay ederse cehenneme sevk eder.

Peygamber Efendimiz'in okuduğu Kur'an'la alay edenler vardı. Dalga geçiyorlardı.

وَإِذَا ذُكِّرُوا لَا يَذْكُرُونَ ﴿١٣﴾ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً
يَسْتَسْخِرُونَ ﴿١٤﴾ وَقَالُوا إِن هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ

Ve izâ zükkirü lâ yezkürün. “Anlatılınca anlatılanları algılamıyorlardı.” *Ve izâ reev âyeten yesteshirün.* “Bir mucize gördükleri zaman da dalga geçiyorlardı, dalga geçmek istiyorlardı. Alaya almak istiyorlardı.”

Alaya alamazlar olay ortada ama...

*Ve kâlü in hâzâ illâ sihrun mübîn.*¹ “Bu ancak bir sihirbazlık” diyorlardı.

Peygamber Efendimiz’den mucize istiyorlar, mucizeyi görünce de “bu sihir” diyorlar.

Niye istediniz önceden? İstediniz, işte Allah istediğinizi, mucizeyi gösterdi. O zaman da inanmıyorlardı.

Kureyş’in çok pehlivan güçlü kuvvetli bir bahadır adamı vardı. Peygamber Efendimiz’le karşı karşıya geldiler. Çok kuvvetli, meşhur bir insan... Adaleli, boylu poslu, ağırlıklı, pehlivanlığıyla da tanınmış bir insan. Peygamber Efendimiz onu İslâm’a davet etti. Baktı

¹ 37/Sâffât, 13-15.

“evet” demiyor. “Peki” dedi, “Seninle gürleşelim, ben seni yenersen imana gel, olur mu?” dedi, Peygamber Efendimiz.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*; o bahadır, azman, iri yarı, pehlivan adama diyor ki; “Seninle gürleşelim!”

Adam; “Olur.” dedi, “Gürleşelim.”

Küçük gördü; “Nasıl olsa ben bunu bir çırpıda hallederim.” diye düşündü.

Bir tutuştular; Peygamber Efendimiz pehlivanı küt yere çaldı. “Nasıl oldu anlayamadım!” bilmem ne, bir daha tutuştular, yine yendi. O zaman imana geldi, anladı ki sıradan bir insan gücü değil.

Peygamber Efendimiz öyleydi. Hem de insanların en kibarı, en hoşu, en zarifi... Hem de en kuvvetlisiydi, hem de en cesuruydu. Savaşta en önde giderdi. Sahabe-i kirâm arkasında, onu siper alarak peşinden giderlerdi. Onu kendilerine siper edinirlerdi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz böyle peygamberdi

Allah hepimize İslâm’ı doğru anlamayı nasip etsin. Peygamber Efendimiz’i tam ta-

nımayı nasip etsin. İmanımızı tam kâmil iman
eylesin. Şu mübarek Ramazan günü hürmeti-
ne...

el-Fâtiha.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

22 Ramazan 1421 / 19.12.2000

İsveç

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak
için tıklayınız.](#)

